

K. Dž. Doerti

NOĆNA škola

Prevela
Aleksandra Čabraja

■ Laguna ■

Naslov originala

C. J. Daugherty

NIGHT SCHOOL

Copyright © 2012 by Christy Daugherty

First published in Great Britain in 2012 by Atom

Translation rights arranged by Darley Anderson Agency

All rights reserved.

Translation copyright © 2013 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Džeku,
koji je uvek verovao.*

PRVO POGLAVLJE

„Požuri!“

„Opusti se! Skoro sam gotova.“

Stegnute vilice, Eli je čučeci u mraku ispisivala poslednje slovo „a“, dok je Mark klečao kraj nje držeći baterijsku lampu. Glasovi su im odjekivali praznim hodnikom. Snop svetlosti koji je osvetljavao natpis zaigra kada se Mark nasmejao.

Čuvši iznenađan, oštar zvuk, oboje poskočiše.

Iznad njih svetla najpre zatreperiše, obasjavši odmah zatim čitav školski hodnik.

Kraj vrata su stajala dva muškarca u uniformama.

Eli polako spusti sprej ne skidajući prst s prskalice, zbog čega se slovo suludo prelilo s vrata direktorove kancelarije na prljavi linoleum.

„Beži.“

Izgovarajući tu reč, već je letela niz široki hodnik, dok su gumeni donovi njenih patika odjekivali pustim prostorijama škole *Brikston hil*. Nije se osvrtala da proveri je li Mark iza nje.

Nije znala gde su ostali, ali ako Harija opet uhvate, otac će ga odrati. Punom brzinom skrenuvši za ugao, potrčala je mračnim hodnikom. Na njegovom suprotnom kraju uočila je zelenkasti sjaj oznake izlaza za slučaj požara.

Jureći ka slobodi, osetila je novi nalet snage. Uspeće. Izvući će se.

Naletevši na dvokrilna vrata, snažno je udarila u prečku koja je trebalo da je oslobodi.

Nije se ni pomerila.

Ne verujući šta se dešava, ponovo je gurnula vrata, ali bila su zaključana.

Prokletstvo. Da im nisam maločas vandalski uništavala imovinu, pomisli ona, mogla bih da ih prijavim lokalnim novinama.

Grozničavo se osvrtna po širokom hodniku. Između nje i glavnog ulaza stajali su policajci. Jedini izlaz na ovom kraju bio je zaključan.

Mora da postoji još neki.

Zadržala je dah i oslušnula. Glasovi i koraci išli su u njenom pravcu.

Naslonivši ruke na kolena, pustila je da joj glava klone između ramenâ. Nije *moгуće* da će se ovo ovako završiti. Roditelji će je ubiti. Treće hapšenje za godinu dana? Bilo je dovoljno strašno što su je prebacili u ovu nedodiju od škole. Kuda će je sad poslati?

Jurnula je ka najbližim vratima.

Jedan, dva, tri koraka.

Uhvatila se za bravu.

Zaključano.

Potrčala je na drugu stranu hodnika, ka drugim vratima.

Jedan, dva, tri, četiri koraka.

Zaključano.

Sad je trčala prema policajcima. Ovo je suludo.

Međutim, treća vrata su se otvorila. Ostava.

Ostavljaju ostavu nezaključanu, a zaključavaju prazne učionice? Ovom školom upravljaju retardi.

Pažljivo se uvukla između polica punih papira, kanti i brisača i nekog alata koji u mraku nije mogla da prepozna, pustivši da se vrata za njom zatvore i umirivši disanje.

Unutra je bilo mračno kao u rogu. Podigla je ruku ispred nosa – tačno ispred svojih očiju – i nije je videla. Znala je da je tu; osećala je njeno postojanje. Međutim, to što nije mogla da je vidi delovalo je zbunjujuće. Pružajući ruku da uspostavi ravnotežu, prigušeno je kriknula kad je ogromna hrpa papira počela da klizi. Upinjala se da ga vrati na mesto, iako ga nije ni nazirala.

Ispred vrata je čula glasove; zvučali su kao da dopiru iz daljine. Treba samo da sačeka još koji minut i oni će otići. Samo još nekoliko minuta.

U ostavi je bilo vruće i zagušljivo.

Budi mirna.

Pokušala je da smiri disanje brojanjem.... *Dvanaest, trinaest, četrnaest...*

Međutim, nije pomoglo. Osećaj zarobljenosti u betonu, gde ne može da diše, postepeno ju je gušio. Srce joj je snažno udaralo a panika je pekla u grlu.

Molim te, smiri se, Eli, preklinjala je sebe. Samo još pet minuta i bićeš bezbedna. Momci te neće odati.

Ali nije delovalo. Osećala je nesvesticu, gušenje.

Morala je da izađe.

Dok su joj graške znoja klizile niz lice a pòd pod njenim nogama kao da se talasao, posegnula je za bravom.

Ne, ne, ne... Nemoguće.

Unutrašnja strana vrata bila je potpuno glatka.

Izbezumljeno je opipavala čitavu površinu nepomičnih vrata, a zatim i zid oko njih. Ništa. Nije bilo načina da ih otvori iznutra.

Gurala je vrata, noktima se hvatala za ivice, ali ona nisu popuštala. Sve je teže disala.

Tako je mračno.

Stežući šake u pesnice, počela je da udara po glatkim, nepomičnim vratima.

„Upomoć! Ne mogu da dišem. Otvorite vrata!“

Nije bilo odgovora.

„Upomoć! Molim vas!“

Mrzela je prizvuk preklinjanja u sopstvenom glasu. Sad već jecajući, naslonila je obraz na vrata i borila se za vazduh, besomučno udarajući po drvetu.

„Molim vas.“

Vrata se otvoriše tako naglo da je bespomoćno pala ničice, pravo u naručje policajca.

Pružajući ruke odmakao ju je od sebe i uperio joj baterijsku lampu u lice, posmatrajući raščupanu kosu i obraze vlažne od suza.

Preko njene glave nasmešio se drugom policajcu. Tada je Eli ugledala Marka, oborene glave i bez kape. Za ruku ga je čvrsto držao drugi policajac, uzvraćajući osmeh onom prvom.

DRUGO POGLAVLJE

Usred neprekidnog žamora policijske stanice u petak u letnje več, Eli je čula glas svog oca jasno kao da stoji pred njom. Prestala je da uvrće kosu i usplahireno pogledala ka vratima.

„Ne mogu vam reći koliko sam vam zahvalan. Molim vas, izvinite na smetnji“, čula je. Taj ton njegovog glasa odlično je poznavala: ponižen je. Zbog nje. Zatim je čula još jedan muški glas koji nije najbolje razumela, a onda opet oca: „Da, preduzećemo nešto i hvala vam na savetu. Razgovaraćemo o tome i sutra ćemo doneti odluku.“

Odluku? Kakvu odluku?

Tada se vrata otvoriše i njene sive oči sretoše se s njegovim, plavim i umornim. Osetila je kako joj se srce malčice steglo u grudima. Neobrijan i iznuren, izgledao je starije. I skroz izmučeno.

Pružio je nekoliko listova policajki koja ih je jedva i pogledala pre no što ih je spustila na hrpu hartije na svom stolu. Otvorila je fioku i izvukla kovertu sa Elinim stvarima, gurnuvši je preko stola ka Elinom ocu. Ne gledajući ni u jedno

od njih, automatski je rekla: „Predata si na staranje svome ocu. Možete da idete.“

Eli nespretno ustade i krenu za ocem jarko osvetljenim hodnicima do izlaza.

Kad su se našli na svežem letnjem vezduhu, duboko je udahnula. Olakšanje što je izašla iz policijske stanice mešalo se sa strepnjom zbog očevog izraza lica. Čutke su krenuli ka kolima.

Sa suprotne strane ulice njen otac je otključao vrata crnog forda, koji zapišta u znak neumesno veselog pozdrava. Kad je otac pokrenuo motor, okrenula se ka njemu, usrdno ga gledajući pogledom punim objašnjenja.

„Tata...“

Gledao je pravo preda se, stegnute vilice. „Elison, nemoj.“

„Šta nemoj?“

„Nemoj ništa da pričaš. Samo... sedi tu i čuti.“

Posle toga vozili su se u tišini. Kad su stigli do kuće, otac je bez reči izašao iz auta. Eli krenu za njim, osećajući kako joj se želudac sve jače steže od brige.

Nije delovao ljutito. Delovao je... prazno.

Eli krenu uz stepenice pa niz hodnik, pored prazne bra-tovljeve sobe. Kad se našla u svojoj sobi, na sigurnom, zagledala se u svoj odraz u ogledalu. Njena crvena kosa obojena kanom, duga do ramena, bila je zamršena, slepoočnica joj beše umrljana crnom bojom a maskara razmazana ispod očiju. Smrdela je na ustajali znoj i strah.

„Pa“, reče ona svom odrazu, „možda je moglo biti i gore.“

Kad se sutradan probudila, bilo je skoro podne. Iskobeljavši se ispod izgužvanog pokrivača, uskočila je u farmerke i belu pletenu bluzu. Zatim je pažljivo otvorila vrata svoje sobe.

Tišina.

Na prstima je sišla niz stepenice u kuhinju, gde je sunce kroz visoke prozore osvetljavalo čiste drvene radne površine. Tamo su je čekali već pripremljen hleb i maslac, koji se već topio od toplote. Kraj čajnika je stajala šolja sa ubačenom kesicom čaja.

Uprkos svemu, zaista je bila gladna. Odsekla je parče hleba i ubacila ga u toster. Uključila je radio da razveje tišinu, ali ga je zatim, koji trenutak kasnije, opet isključila.

Brzo je jela, prelistavajući jučerašnje novine, ali ih zapravo ne primećujući. Tek pošto je završila s doručkom, primetila je poruku ostavljenu pored kuhinjskih vrata.

E.

Vraćam se po podne. NE izlazi iz kuće.

M.

Nagonski je pružila ruku ka telefonu da pozove Marka, ali telefon nije bio na svom uobičajenom mestu, pored frižidera.

Naslanjajući se na drvenu radnu površinu, dobovala je prstima po njoj, osluškujući pravilne otkucaje velikog sata iznad štednjaka.

Devedeset i šest tikova.

Ili su to takovi?

U čemu je razl...?

„Dobro.“ Uspravila se i pljesnula rukom po radnoj ploči od jelovine. „Jebeš ovo.“

Potrčala je uz stepenice u svoju sobu i naglo otvorila gornju fioku pisaćeg stola da izvadi laptop.

Fioka je bila prazna.

Nepomično je stajala, razmišljajući šta to znači. Ramena joj se blago pogružiše.

* * *

Roditelji su joj se vratili kući tek kasno po podne. Nestrpljivo ih je čekala – skačući da proviri kroz prozor svaki put kad bi čula zatvaranje vrata automobila – ali kad su napokon stigli, glumila je nezainteresovanost i ostala sklupčana u velikoj kožnoj fotelji, gledajući televizor s isključenom tonom.

Majka je, kao i obično, ostavila tašnu na stočiću u hodniku i krenula za ocem u kuhinju da mu pomogne da spremi čaj. Eli ju je kroz otvorena vrata videla kako na trenutak saosećajno spušta ruku ocu na rame, pre nego što je krenula ka frižideru da uzme mleko.

Ovo ne izgleda dobro.

Koji minut kasnije sedeli su jedno pored drugog na marinskoplavoj sofi prekoputa nje. Tatina kosa je sad bila uredno počesljana, ali je još imao podočnjake. Majčin izraz lica bio je miran, ali su joj usta bila čvrsto stisnuta.

„Elison...“, zausti njen otac, a zatim začuta. Umorno je protrljao oči.

Reč preuze majka. „Razgovarali smo o tome šta bismo mogli da učinimo da ti pomognemo.“

Auh.

„Očigledno je da u ovoj školi nisi zadovoljna.“ Govorila je vrlo polako i mirno. Elin pogled je šarao s jednog roditelja na drugog. „A pošto si provalila u školu, zapalila svoju dokumentaciju i napisala auto-lakom u spreju 'Ros je pička' na vratima direktora Rosa, prilično je jasno da ni oni tobom nisu naročito zadovoljni.“

Eli je grizla zanokticu na malom prstu, odupirući se nagonu da se histerično zakikoće. To joj sada stvarno ne bi pomoglo.

„Ovo će biti već druga škola koja će nas, veoma uljudno, zamoliti da te prebacimo negde drugde. Dosadilo nam je da primamo veoma uljudna pisma iz tvojih škola.“

Otac se nagnu napred i pogleda Eli u oči, prvi put otkad ju je pokupio iz policijske stanice.

„Mi razumemo da se ti tako prazniš, Elison“, reče on. „Razumemo da si odabrala taj način da se izboriš sa svim što se dogodilo, ali sad je dosta. Pisanje po zidovima, bežanje sa časova, vandalizam... Dosta je bilo. Što je mnogo, mnogo je.“

Eli zausti da kaže nešto da se odbrani, ali je majka ošinu upozoravajućim pogledom. Eli privuče stopala sebi i obgrli kolena.

Sad je opet došao red na majku. „Sinoć nam je jedan veoma ljubazan policajac – koji, uzgred, zna sve o tebi – predložio da te pošaljemo u drugačiju školu. Izvan Londona. Što dalje od tvojih *prijatelja*.“

Poslednju reč izgovorila je s gorkim prezirom.

„Jutros smo obavili nekoliko telefonskih razgovora i...“ – majka načas zastade, pogledavši u oca gotovo nesigurno pre nego što je nastavila – „pronašli smo jedno mesto specijalizovano za tinejdžere kao što si ti...“

Eli žmirnu.

„... i danas smo otišli da ga pogledamo. Razgovarali smo s direktorkom...“

„Koja je bila izuzetno predusretljiva“, ubaci otac.

Majka nastavi, ne obraćajući pažnju na njega: „... I pristala je da te primi već ove nedelje.“

„Čekaj malo... Ove nedelje?“ Eli u neverici diže glas. „Ali tek su dve nedelje kako je počeo letnji raspust!“

„Bićeš smeštena tamo“, reče njen otac, ne osvrćući se na njene reči.

Eli je buljila u njega otvorenih usta.

Smeštena?

Ta reč joj je odzvanjala u glavi.

Mora da se šale, rekla je sebi.

„... Što će za nas predstavljati veliki trošak, ali smatramo da vredi pokušati da te spasemo od tebe same, pre nego što uništiš sebi život. Sada si u očima zakona maloletna, ali neće još dugo biti tako.“ Otac pljesnu rukom po naslonu sofe, i Eli se zagleda u njega. „Imaš šesnaest godina, Elison. Ovako više ne ide.“

Eli je osluškivala bučne otkucaje svoga srca.

Trinaest otkucaja. Četrnaest, petnaest...

Nije mogla da veruje šta se dešava. Ovo je nezamislivo. Katastrofičnost je u ovoj sobi upravo dostigla rekordni nivo. Nagla se napred u fotelji.

„Slušajte, znam da sam zabrljala. Stvarno, stvarno mi je žao zbog toga.“ Trudila se da zvuči što iskrenije. Činilo se da to majku nije dirnulo, te se okrenula ocu, preklinjući: „Ali zar ne mislite da je ovo preterano? Tata, to je suludo!“

Elina majka opet pogleda u muža; ovog puta pogled joj je bio neumoljiv. On pogleda u Eli i tužno odmahnu glavom.

„Prekasno je“, reče on. „Već smo odlučili. Odlaziš u sredu. Do tada nema kompjutera, telefona ni ajpoda. I ne smeš da izlaziš iz kuće.“

Kad su njeni roditelji ustali, osećala se kao da sudija izlazi iz sudnice. U tišini koja je potom zavladała, Eli potreseno uzdahnu.

Narednih nekoliko dana prošlo je u vrtlogu pometnje i samoće. Trebalo je da se sprema i pakuje, ali Eli je umesto toga uglavnom pokušavala da odgovori roditelje od te bezumne namere.

Nije uspela. Jedva su i razgovarali s njom.

U utorak po podne majka joj je predala tanku kovertu boje slonovače na kojoj je ugledala kitnjastu krunu odštampanu debelim crnim mastilom i reči: Akademija *Simerija*. Ispod toga, predivnim zakučastim rukopisom pisalo je: „Uputstva za nove učenike“.

Dva lista hartije u koverti izgledala su kao da su ispisana pisaćom mašinom. Nije bila sasvim sigurna u to – nikad zapravo nije videla tekst ispisan pisaćom mašinom – ali su mala četvrtasta slova bila uočljivo utisnuta u debeli svetložuti papir. Na svakoj strani bilo je samo po nekoliko rečenica; prva strana je predstavljala pismo direktorke škole, izvesne Izabele le Fanul. Rekla je da se unapred raduje što će moći da poželi Eli dobrodošlicu u novu školu.

Baš lepo, pomisli Eli, odlažući pismo na stranu. Ni druga stranica nije bila nimalo zanimljivija od prve. Na njoj je pisalo da će joj olovke, nalivpera i hartiju obezbediti škola. Da će takođe dobiti i uniformu. Da treba da izveze ili ispiše vodootpornim flomasterom svoje inicijale na svoj odeći koju ponese sa sobom. Da treba da ponese duboke cipele i kišni mantil, jer je „školski posed prostran i neuređen“.

Preletela je pogledom preko ostatka pisma tražeći uobičajene zlokobne navode o „školskim pravilima“ i naravno, pronašla ih, naglašena masnim slovima:

Detaljna pravila o ponašanju učenika dobićete po dolasku. Molim vas, pročitajte ih i strogo ih poštujuće. Kršenje bilo kog školskog pravila oštro se kažnjava.

A tik ispod toga, sledilo je još loših vesti:

Učenici ne smeju da napuštaju školski posed bez dozvole roditelja ili direktorke. Ovakve dozvole se veoma retko odobravaju.

Eli su se ruke tresle dok je presavijala hartiju i vraćala je u kovertu, koju je potom spustila na sto.

Šta je ovo, škola ili zatvor?

Zatim je odlučno sišla niz stepenice u prizemlje, gde je majka u kuhinji pripremala ručak.

„Pozvaću Marka“, objavi ona prkosno uzimajući u ruku telefon, koji se nekim čudom opet pojavljivao u kuhinji kad god su njeni roditelji bili kod kuće.

„O, stvarno?“ Njena majka spusti nož na radnu površinu.

„Ako me već šaljete u *zatvor*, imam pravo na jedan telefonski poziv, je li tako?“ Eli je prebledela od pravednog ogorčenja. Ovo je zaista otišlo predaleko.

Majka ju je nekoliko trenutaka posmatrala a zatim slegnu ramenima, uze nož i nastavi da seče paradajz na tanke kolutove.

„Zovi ga onda.“

Eli je morala na trenutak da se zamisli pre nego što je okrenula broj. Markov broj je bio memorisan u njenom mobilnom, te je retko kada morala da ga se priseća.

Telefon je zazvonio nekoliko puta.

„Hej.“ Njegov glas je bio tako utešno poznat i normalan da se Eli na trenutak učinilo da će zaplakati.

„Hej. Ovde Eli.“

„Eli! Čoveče. Gde si ti?“ Glas mu je odavao isto onakvo olakšanje kakvo je osećala i ona.

„Kažnjena.“ Prostretila je pogledom majčina leđa. „Uzeli su mi telefon i kompjuter. Ne smem da izlazim iz kuće. Kako si ti?“

„Ah, uobičajeno.“ Nasmejao se. „Matorci su nadržani, škola je vrlo nadržana, ali to će proći.“

„Hoće li te izbaciti?“

„Šta? Iz škole? Ne. A tebe?“

„Navodno. Roditelji me šalju u neki zatvorski logor koji nazivaju školom. Negde u bližoj okolini Mongolije.“

„Stvarno?“ Činilo se da je ozbiljno zabrinut. „To je grozno! Što te toliko smaraju? Niko nije povređen. Ros će to zaboraviti. Odradiću malo društvenokorisnog rada, izviniću se svima i vratiti u uobičajeno školsko sranje. Ne mogu da verujem da ti se roditelji ponašaju tako retardirano.“

„Ni ja. Slušaj, 'retardirani' kažu da neću smeti da pričam s tobom kad budem u toj zatvorskoj školi, ali ako budeš hteo da me nađeš, ona se zove *Simer*...“

Veza se prekinula. Eli diže pogled i u majčinoj ruci ugleda utikač, iščupan iz zida. Lice joj je bilo namešteno bezizrazno.

„Sad je dosta“, reče ona, mirno uzimajući telefon iz Eline ruke.

Majka se vratila seckanju paradajza dok je Eli stajala kao skamenjena i zurila u nju. U roku od tridesetak sekundi lice joj je najpre prebledelo a zatim pocrvenelo, dok se upinjala da ne zaplače. Konačno se naglo okrenula i besno izjurila iz kuhinje.

„Potpuno ste ludi!“ Glas joj je u početku bio tih, ali je prešao u vrisak dok se pela uz stepenice. Zalupivši vratima, zastala je nasred svoje sobe, zbunjeno se osvrćući.

Ovde se više nije osećala kao kod kuće.

Kad je u sredu osvanulo toplo i sunčano jutro, iznenadila se shvativši da je zapravo osetila olakšanje. Bar je ova faza njene kazne završena.

Pola sata zurila je u otvoren plakar, razmišljajući šta da obuče. Konačno se odlučila za uske crne farmerke i dugačku crnu bluzu na kojoj je sjajnim srebrnim slovima pisalo „*Trouble*“. Očešljala je svetlocrvenu kosu i ostavila je puštenu.

Proučavajući svoj lik u ogledalu, učinilo joj se da izgleda suviše bledo. Uplašeno.

Mogu ja i bolje.

Uzela je tečni ajlajner i nacrtala debelu crnu liniju na kapcima, a zatim namazala trepavice maskarom. Potom se zavukla pod krevet, izvukla tamnocrvene „martinke“ do kolena i zapertlala ih preko farmerki. Kada je nekoliko minuta kasnije sišla niz stepenice, pomislila je: Izgledam kao rok zvezda. Izraz lica joj je bio ratoboran.

Majka pogleda njenu odeću i glasno uzdahnu, ali ništa ne reče. Doručkovali su u ledenoj tišini, a potom su je roditelji ostavili da se spakuje. Poređala je odeću po krevetu i sedela među stvarima, naslonivši glavu na kolena i brojeći udisaje dok se nije smirila.

Kad su tog popodneva izašli napolje i krenuli ka autu, Eli je zastala i osvrnula se da pogleda njihovu običnu kuću, jednu od mnogih u nizu, trudeći se da je upamti. Ona nije bila ništa naročito, ali joj je oduvek bila dom, sa svim sentimentalnim sadržajem koji je ta reč podrazumevala.

Sada je izgledala kao bilo koja druga kuća u ulici.

TREĆE POGLAVLJE

Vožnja autom je bila nesnosna. U uobičajenim okolnostima bilo bi joj drago da po sunčanom letnjem danu ode iz grada, ali dok su prepune londonske ulice ustupale mesto zelenim poljima na kojima su bele ovčice dremale na vrućini, Eli oseti kako je usamljenost prosto preplavljuje. Raspoloženje u autu nimalo joj nije pomagalo. Roditelji je gotovo nisu ni primećivali. Njena majka je držala mapu i povremeno davala ocu uputstva.

Sklopčana na zadnjem sedištu, Eli ih je s odbojnošću posmatrala s leđa. Što ne nabave *GPS kao svi normalni ljudi?*

To pitanje im je postavila mnogo puta, ali je njen otac jednostavno rekao da su oni srećni što su „luditi“ i da bi „svako trebalo da ume da tumači mapu“.

Kako god.

Budući da nije videla mapu, Eli je morala sama pokušati da dokuči kuda to tačno idu.

Nijednom joj nisu rekli gde se ta škola nalazi, a table s nazivima mesta pored kojih su prolazili samo su promicale

usput (*Gildford, Kemberli, Farnam...*). Zatim su skrenuli s glavnog puta i krenuli vijugavim seoskim putevima uz koje su visoke živice zaklanjale vidik, po brdima i kroz sela (*Vel, Dipenhol, Frenšam...*). Napokon su, posle dva sata, skrenuli na jednu usku stazu. Otac je tako usporio da su kola tek milela putem koji je potom zašao u gustu šumu, gde je bilo hladovitije i mirnije. Posle nekoliko minuta truckanja i cimanja, dok se otac trudio da izbegne duboke rupe na putu, stigli su do visoke gvozdene kapije.

Tu su stali. Čulo se samo brujanje motora.

Nekoliko dugih trenutaka ništa se nije dešavalo.

„Treba li da zatrubiš, da pozvoniš ili nešto slično?“, upita Eli šapatom, posmatrajući zastrašujuću crnu ogradu koja se, dokle god je pogled sezao, pružala među drvećem.

„Ne.“ Odgovori otac, takođe prigušenim glasom. „Sigurno imaju bezbednosne kamere, ili tako nešto. Znaju kada neko dolazi. Prošli put smo čekali samo nekoliko...“

Kapija se zatrese, a zatim se sa oštrim metalnim zveketom polako otvori ka unutra. Iza nje se nastavljala šuma, a sunce se jedva probijalo kroz guste krošnje.

Eli je zurila u mračne senke.

Dobro došla u novu školu, Eli. Dobro došla u svoj novi život.

Dok se kapija otvarala, Eli je brojala otkucaje srca. *Bam-bam-bam...* Trinaest otkucaja, i ugledala je nastavak puta ispred sebe. Sad joj je srce bubnjalo tako glasno da je krišom gledala u roditelje da vidi jesu li i oni to приметили. Oni su pak samo strpljivo čekali. Otac je dobio prstima po volanu.

Dvadeset pet otkucaja i kapija se zaustavila i zatresla.

Otac ubaci menjač u prvu brzinu.

Krenuli su.

Osećajući kako joj se grlo steže, Eli se usredsredila na disanje. Zaista nije želela da opet dobije napad panike. Ali nije mogla da odagna tešku zebnju.

Prestani da paničiš, rekla je sebi. To je samo škola, Eli. Usredsredi se.

Uspelo je; disanje joj se malčice primirilo.

Otac je skrenuo na šljunčani prilazni put što je vijugao među debelim stablima. Posle zemljanog puta s kolotrazima što je vodio do kapije, ovaj put joj je delovao tako ravan da joj se činilo da auto prosto lebdi.

Eli je i dalje brojala otkucaje; sto dvadeset tri udara nije bilo ničega sem drveća i senke, a zatim joj je srce odsviralo tuš kada su izašli na svetlost i kad je pred sobom ugledala zgradu.

Zaboravila je na brojanje.

Bilo je još gore nego što je očekivala. Čudno neumesna na jarkom suncu u podnožju strmog šumovitog brda, pred njima se širila ogromna gotička zgrada od tamnocrvene cigle. Sa svoja tri sprata izgledala je kao da je istrgnuta iz nekog drugačijeg vremena i s drugog mesta i bačena ovde u... gde god da su se sada nalazili. Kule i šiljati tornjevi na krovu oštro su štrčali uvis, vrhovima nalik na bodeže prosto parajući nebo.

Jebote.

„Vrlo upečatljiva zgrada“, reče njen otac.

Majka prezrivo frknu. „Upečatljivo sablasna.“

Užasavajuća. Reč koja im treba jeste „užasavajuća“.

Nasuprot zastrašujućoj zgradi, šljunčani put pred njima na suncu je blistao u boji slonovače, vijugajući ka ogromnoj kapiji od mahagonija u zidu od tamnih cigala. Kad su ušli u hlad školske zgrade, otac uspori i zaustavi auto.

Istog časa kad je auto stao, vrata se otvoriše i na njima se pojavi vitka, nasmešena žena koja je hitro strčala niz

stepenice. Njena gusta tamnoplava kosa bila je nemarno prikačena pozadi šnalom oko koje se prisno uvijala, kao da je srećna što je tu. Eli odahnu kad je videla kako žena izgleda sasvim normalno: naočare je podigla na teme, a preko bledeplave haljine imala je svetložuti pamučni kardigan.

Elini roditelji izađoše iz auta i priđoše ženi da se pozdrave. Ne krenuvši odmah za njima, Eli preko volje otvori vrata i ustade sa zadnjeg sedišta forda, koji joj je odjednom delovao tako poznato i prijateljski. Nije zatvorila vrata za sobom.

Radije nego da im se pridruži, naslonila se na auto i oprezno posmatrala šta se pred njom dešava. Čekala je. Dvadeset sedam otkucaja.

Dvadeset osam. Dvadeset devet.

„Gospodine i gospođo Šeridan, baš mi je drago što vas opet vidim.“ Ženin glas je bio topao i melodičan; ljubazno se smešila. „Nadam se da vam put nije bio previše zamoran. Saobraćaj na putu odavde do Londona ume da bude grozan. Ali bar je vreme divno danas, zar ne?“

Eli je u njenom glasu čula blagi naglasak, ali nije mogla da ga prepozna. Je li možda škotski? Davao je njenim rečima nekakvu otmenost i naglašenost, te joj je govor zvučao filigranski.

Pošto su razmenili nekoliko uljudnih rečenica i pošto je razgovor blago zamro, sve troje se okrenuše ka Eli. Ljubazni osmesi njenih roditelja nestadoše i zameni ih nameštena bezličnost koja joj je već bila neprijatno dobro poznata. Međutim, direktorka joj se toplo nasmešila.

„Ti si sigurno Eli.“

Škotski, svakako. Ali to je tako neobičan naglasak – vrlo neupadljiv.

„Eli, ja sam Izabela le Fanul, direktorka Akademije *Simerija*. Možeš me zvati Izabela. Dobro došla.“

Eli se prilično iznenadila što čuje svoj nadimak, umesto „Elison“, kako su je roditelji uvek zvali. Takođe, to što joj je direktorka rekla da može da je zove imenom bilo je prilično čudno.

Ali vrlo kul.

Izabela joj pruži vitku, bledu ruku. Imala je neobične i prelepe zlatnosmeđe oči, i izbliza je izgledala još mlađe nego iz daljine.

Eli nije želela da ima nikakve veze s ovim mestom – nika-kve veze s njom – ali joj je bez razmišljanja pružila ruku. Nakon što se susrela s njenim iznenađujuće snažnim, odluč-nim stiskom, pošto joj je direktorka najpre protresla a zatim blago pustila ruku, Eli se malo opustila.

Izabelin pogled se na njoj zadržao trenutak duže i Eli se učini da je na njenom licu uočila saosećanje pre nego što se sa osmehom opet okrenula njenim roditeljima, uljudno sležući ramenima.

„Plašim se da je kod nas običaj da se roditelji ovde oproste s decom. Kada učenici pređu naš prag, u *Simeriji* započinju novi život, a želimo da to učine samostalno.“

Okrenuvši se opet Eli, upitala ju je: „Imaš li mnogo prt-ljaga? Nadam se da ćemo nas dve moći sve da ponese-mo. Većina osoblja je trenutno zauzeta, pa se plašim da ćemo morati same da se izborimo s tim.“

Tada Eli prvi put progovori: „Nemam mnogo.“

To je bila istina. Škola je toliko toga određivala i zabranji-vala da je na kraju ponela samo dve osrednje torbe, uglavnom pune knjiga i svesaka. Njen otac ih je izvadio iz prt-ljažnika. Izabela podiže onu veću sa začuđujućom lakoćom. Razme-nila je još nekoliko uljudnih reči sa Elinim roditeljima, a zatim se okrenula.

„Budi dobra i napiši nam s vremena na vreme poneko pisamce“, reče njen otac. I dalje se ponašao hladno, ali je izgledao tužan, i kratko ju je zagrlio.

Majka joj je sklonila pramen kose s lica, izbegavajući da je pogleda u oči. „Molim te, pokušaj da se uklopiš. I pozovi nas ako ti budemo potrebni.“ Na trenutak je čvrsto zagrlila Eli, a zatim ju je pustila i ušla u auto ne osvrćući se.

Eli je stajala s rukama spuštenim uz telo i gledala kako se auto okreće i polazi nazad ravnim šljunčanim putem. Osetila je kako je u očima peckaju suze, i snažno odmahнула glavom da ih otera. Uzimajući manju, crnu torbu, okrenula se ka Izabeli, koja ju je posmatrala.

„Na početku je uvek teško“, reče Izabela blago. „Kasnije će biti sve lakše.“

Žustro je krenula ka stepenicama, dobacivši joj preko ramena: „Plašim se da imamo dosta da pešačimo. Uverićeš se da je ova zgrada bezmalo beskrajna.“

Glas joj je zamro kada je ušla u zgradu. Posle nekoliko trenutaka oklevanja, Eli krenu za njom.

„U prolazu ću ti ukratko objasniti gde se šta nalazi...“, govorila je Izabela ali je Eli gotovo nije ni slušala, zagledana u ogromno predvorje.

Unutra je bilo mračno i hladnjikavo, a sunčeva svetlost bacala je raznobojne senke kroz vitražni prozor visoko iznad njene glave. Tavanica je bila bar šest metara visoka, s debelim kamenim lukovima. Kameni pod beše uglačan hiljadama stopala koja su ga gazila već stotinama godina. Svećnjaci visoki gotovo dva metra stajali su u svakom uglu, kao stražari. Neki zidovi behu zastrti starim tapiserijama, mada Eli nije stigla dobro da ih pogleda dok je žurila za direktorkom.

Iz predvorja su ušle u široki hodnik s tamnim drvenim podom. Izabela skrenu u prvu prostoriju desno. U njoj je bilo

deset-petnaest velikih okruglih drvenih stolova, svaki sa po osam stolica. Uz jedan zid, ogroman kamin sezao je daleko iznad njene glave.

„Ovo je trpezarija. Ovde se služe svi obroci“, reče ona, zastajući za trenutak da je Eli pogleda, pre nego što produže dalje.

Blizu trpezarije, sa suprotne strane hodnika, prošla je kroz još jedna lučna vrata. Ova ogromna prostorija imala je uglačan drveni pod, tavanicu visoku gotovo kao predvorje, i bila je uglavnom prazna. Pored kamina u ovoj sobi Eli je ličila na patuljka, a džinovski metalni lusteri na lancima su visili s tavanice.

„Ovo je svečana sala. Ovde se održavaju svi društveni događaji, balovi, skupovi i tako dalje“, reče Izabela. „Ovo je najstariji deo zgrade. Mnogo stariji od fasade. Čak stariji nego što izgleda.“

Naglo se okrenula i pošla nazad ka hodniku. Eli požuri za njom, blago zadihana od napora. Izabela je hodala iznenadjuće brzo. Okrenuvši se nalevo, pokazala joj je još jedna vrata, objašnjavajući da je to dnevna soba. Tada su krenule širokim drvenim stepeništem s raskošnim rukohvatom od mahagonija. Izabeline espadrile meko su šuštale po stepenicama dok je grabila napred, neprestano nabrajajući pojedinosti u vezi sa zgradom. Eli je bila pomalo zbunjena svim tim podacima – stepenište je edvardijansko, ili je možda rekla da je viktorijansko? Trpezarija je iz doba reformacije... ili možda Tjudora? Većina učionica nalazi se u istočnom krilu, ali šta je ono rekla o zapadnom?

Pošto su se popele uz dva niza stepenica, Izabela skrenu levo širokim hodnikom, a zatim se pope uz jedno uže stepenište koje je vodilo do dugog mračnog hodnika s nizom belih drvenih vrata.

„Ovo je ženska spavaonica. Da vidimo, ti si u sobi broj trista dvadeset devet...“ Požurila je dalje hodnikom, sve dok nije stigla do sobe i otvorila vrata.

Soba je bila vrlo mala i mračna, sa samo jednim, nena-meštenim krevetom, drvenom komodom i pisaćim stolom i ormarom; sve beše obojeno isto, čisto belo. Izabela priđe prozoru i povuče zasun koji Eli nije ni videla, i otvori drveni kapak malog lučnog prozora. Istoga časa sobu obasja zlatna popodnevna svetlost.

„Treba joj samo malo svežeg vazduha“, reče ona vedro, krenuvši ka vratima. „Uniforme su ti u plakaru; tvoji roditelji su nam rekli koji broj носиš, ali obavesti nas ako ti nešto ne odgovara. Trebalo bi da imaš sve što ti je potrebno. Da te sad ostavim da se raspakuješ? Večera je u sedam, videla si gde je trpezarija. Ah, i uzgred...“

Ponovo se okrenula njoj. „Primetila sam da si u poslednje vreme imala poteškoća s književnošću, pa sam te ubacila u svoju grupu. To je poseban seminar za manju grupu; nadam se da će ti se dopasti.“

Uzdrmana svim tim novostima, Eli nemo klimnu glavom; a zatim, shvatajući da bi trebalo nešto da kaže, ona s oklevanjem zausti: „Ja... Sve je u redu.“

Izabela nagnu glavu u stranu proučavajući je koji trenutak, a zatim klimnu glavom. „Mnogo toga o školi i nastavi možeš naći u ovoj koverti na stolu“, reče ona. Eli na prvi pogled nije bila primetila veliku kovertu na kojoj je pisalo njeno ime, ali se sada zapitala kako je to moglo da joj promakne.

„Pre nego što odem, imaš li nekih pitanja?“

Eli htela da odmahne glavom, ali se obuzdala. Pogledala je u pod, a zatim opet digla glavu. Nesigurno je povukla majicu. „Vi ste direktorka, je li tako?“

Izabela klimnu glavom, kao da je malčice zbunjena.

„Pa zašto onda sve ovo radite?“, upita Eli, uz širok pokret rukom.

„Ne razumem“, reče Izabela, očigledno pometena. „Zašto radim šta?“

Eli pokušava da joj objasni. „Dočekali ste me na ulazu, doveli u moju sobu, pokazali mi zgradu...“

Izabela je oklevala, opušteno prekrstivši ruke na grudima. Glas joj je bio blag. „Eli, tvoji roditelji su mi štošta rekli o tebi. Znam šta ti se dogodilo i veoma mi je žao zbog tvog brata. Znam šta znači izgubiti nekog ko ti je drag, i svesna sam kako je lako ostati zarobljen u tom... užasu, bez nade da se ikad više izvučeš. Ali ne smeš dozvoliti da ti ono što se desilo uništi život. Možeš mnogo da postigneš, a moj zadatak je da te uverim u to. Da ti pomognem da se pribereš.“

Prišla je vratima i naslonila se rukom na njih.

Tri udaha, dva izdaha.

„Poslaću ti prefekta da se upozna s tobom i da ti objasni sve što bi želela da znaš“, reče Izabela. „Doći će u šest, što znači da ćeš imati dovoljno vremena da se središ pre večere. Vreme kad su obroci strogo se poštuje – molim te, budi tačna.“

Izašla je iz sobe sa svojom uobičajenom hitrošću, a vrata su se za njom polako zatvorila, tiho škljocnuvši.

Eli odahnu.

Ostavši sama, mogla je malo da razmisli. Zašto su njeni roditelji ispričali Izabeli za Kristofera? To je oduvek bila intimna porodična priča. I zašto je ova škola tako čudna? Zašto u hodniku nisu sreli ni jednog jedinog učenika? Zgrada je delovala potpuno pusto.

To je uvrnuto.

Podigla je torbu na krevet i otvorila rajsferšlus. Počela je da se raspakuje. Knjige je stavila na usku policu kraj radnog stola. Odeću je htela da smesti u plakar, ali dok je otvarala

fioke, videla je da su mnoge već pune majica, šorceva i džempera, belih ili tamnoplavih, s grbom *Simerije* na levoj strani grudi.

Znatiželjno je otvorila orman i u njemu zatekla suknje, košulje i jakne, sve u stilu uniforme. Zavukla je ruku u plakar i pod prstima osetila nešto svilenkasto i tanko. Kad je izvukla vešalice, na njima je ugledala otmene haljine raznih boja. Izabela je pomenula balove, ali joj nije rekla da im škola nabavlja i svečane haljine. Pogledala je haljinu od tamnoplavog satena – izgledala je kao pravi starinski model, sa širokom suknjom do kolena i prefinjenim izrezom u obliku slova „v“, ukrašenim perlicama.

Zbunjeno je zurila u nju. Šta će ta haljina ovde?

Nikad nije bila na pravom balu – škole u koje je do tada išla nisu priređivale ništa slično. Pomisao da bi trebalo da obuče skupu haljinu i ode na pravi bal izazvala je kod nje strepnju. Šta bi tamo radila? Ne ume da pleše.

Miljući skupocenu tkaninu, pokušala je da zamisli sebe kako gricka kanapee i časka sa ostalim zvanicama. Gorko se nasmejala.

Nije to moj svet.

Eli vrati odeću u ormar, zatvori drvena vrata i sede za mali pisaći sto ispod prozora. Odatle je videla plavo nebo i zelene krošnje drveća. Popodnevena vrućina polako je jenjavala, a u vazduhu se osećao miris leta i borovine. Otvorila je kovertu i izvukla iz nje svežanj listova. Izabela se nije šalila rekavši da će u njoj moći da nađe „mnogo toga“.

U koverti se na jednom listu hartije nalazila mapa zgrade sa ucrtanim spavaonicama i učionicama, kao i prostorijama za nastavno osoblje. Na drugom papiru bio je ispisan raspored časova: književnost, istorija, biologija, algebra, francuski – svi uobičajeni predmeti.

Sledeća na redu bila je crna brošura na kojoj je pisalo:

Pravila

Stranice u njoj behu ispisane ljupkim staromodnim rukopisom. Međutim, pre nego što je stigla da je pročita, začulo se kucanje.

Vrata se otvoriše i u sobu uđe ljupka devojka u uniformi *Simerije* – u beloj košulji kratkih rukava s grbom i plisiranoj tamnoplavoj suknji do kolena. Eli pomisli kako ta devojka deluje ozbiljno. Ravna svetloplava kosa padala joj je na ramena, a na nogama je imala ružičaste sandale sa ortopedskom petom. Eli je primetila da joj boja laka noktiju na nogama savršeno odgovara sandalama i istog časa se oseti neugledno i neženstveno.

Kada sam ja poslednji put nalakirala nokte?

Imala je osećaj da se devojka upinje da ne zuri u nju.

„Eli?“, upitala je promuklim glasom, koji kao da nije odgovarao njenom izgledu.

Eli klimnu glavom i ustade od stola.

„Ja sam Džuls, prefekt tvoga odeljenja. Izabela me je zamolila da dođem do tebe.“

„Hm, hvala.“ Eli nervozno povuče majicu, pitajući se da li je trebalo da se presvuče.

Nastala je tišina. Džuls upitno diže obrve i nastavi. „Mislila je da ćeš hteti nešto da me pitaš.“

Eli se upinjala da smisli neko pametno pitanje, ali nije uspela. „Pa, moramo li svaki dan da nosimo uniforme? Uvek?“

Džuls klimnu glavom. „Kad god smo na školskom posedu, nosimo uniforme. To je detaljno objašnjeno u papima koje ti je Izabela ostavila.“

„Baš sam bila počela da ih čitam.“ Eli požele da je u stanju da se suvislo izražava. Džuls je delovala tako puna samopouzdanja. „Ali ovde ima dosta podataka.“

„Teško je popamtiti sve to već prvog dana“, priznade Džuls. „Mislim da bi meni prvi dan bio grozan da mi brat već nije bio tu, pa mi je pomogao. Mnogi đaci imaju rođake koji su već završili ovu školu – a ti?“

Eli odmahnu glavom. „Nisam ni čula za ovu školu do pre nekoliko dana.“

Činilo se da je Džuls to iznenadilo, ali rekla je samo: „Pa, pokazaću ti spavaonicu, mada, da budem iskrena, nije ništa naročito.“

Eli krenu ka vratima, ali Džuls značajno pogleda u njenu odeću.

„Što se prvo ne presvučeš u uniformu?“

Crveneći, Eli prekrsti ruke na grudima, ali činilo se da Džuls to ne primećuje.

„Sačekaću te napolju“, reče Džuls. Ne čekajući odgovor, izašla je iz sobe.

Čim se vrata za njom zatvoriše, Eli naglo otvori orman i izvuče belu košulju i uredno plisiranu plavu suknju, poput one koje je nosila Džuls, i baci ih na krevet.

Je li Džuls ismevala njenu odeću? Nije mogla biti sigurna u to, ali Džuls je tako ... savršena.

Naravno da me je ismevala, pomisli s gorčinom Eli. Takve devojke to rade.

Devojke sa savršenim pedikirom... Ona besno raspertla čizme i šutnu ih pod krevet.

Devojke sa savršenom frizurom...

Zavukla se u ormar da nađe odgovarajuće cipele, ali je našla samo praktične crne cipele s pertlama i gumenim